

[Brodthagen.]

har sin store betydning; men man skal passe på, at man ikke overdriver den. Man siger, at idrætten er en kulturfaktor, men der findes ikke eet sted i dette land, hvor intriger og klubfanatisme trives i så udstrakt grad som indenfor idrætsklubberne. Hvis man ønsker et frisk eksempel på dette, beder jeg ærede medlemmer henvende sig til Dansk Svømme Forbund og lade bestyrelsen fortælle historien om en rigstræner. Jeg kan pege på en anden ting, der står i den foreliggende betænkning. Man vil give De danske Gymnastikforeninger og De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger forlods et tilskud på 20 pct. Det kan ikke være udvalgets medlemmer ubekendt, at disse foreninger for ikke så forfærdelig mange år siden var een forening, men at man udfra ganske usportslige motiver sprængte den i to dele.

Nu skal denne usportslige optræden præmieres ved, at man herindefra forlods giver de to foreninger 20 pct. af tipsoverskuddet. Man skulle hellere have sagt til dem: gå hen og forlig jeg, I skabhalse! Jeg har hørt diskussioner om dette på Lolland-Falster i De danske Gymnastikforeninger og i skytte- og gymnastikforeningerne dernede; jeg har set, at der har været bestræbelser i gang for at få sammensluttet disse foreninger igen, men det er indtil dato mislykkedes.

Jeg vil gerne have sagen trukket så meget ned på jorden, at vi siger: vel skal idrætten have et tilskud, for det sunde i idrætten skal vi bevare, men hvis den udvikling fortsætter, som er begyndt — og den var allerede begyndt, da jeg i 1929 holdt op som aktiv idrætsmand — tror jeg, man i nogen grad demoraliserer ungdommen; man giver de unge det indtryk, at bare de har et par fodboldstøvler eller et par pigsko på benene eller en tennisketsjer eller badmintonketsjer i hånden, er de blandt nationens store helte, for hvem alle andre skal bøje sig i støvet. Det er forkert. Jeg betragter idrætten herhjemme som en hobby, og enhver hobby, der har en mands virkelige interesse, må han selv yde noget til.

Det ærede medlem hr. Arnth Jensen stod her for et øjeblik siden og manipulerede med gennemsnitstal, og han var meget hånlig i sine betragtninger over, hvor lidt de

enkelte idrætsudøvere fik. Gennemsnitskontingentet indenfor danske idrætsforeninger her i landet er for aktive medlemmer 24 kr. om året, efter hvad der er oplyst fra Dansk Idræts-Forbund; 24 kr. — og så forlanger man at have alt andet gratis! De passive medlemmer betaler til støtte for deres idrætsinteresse gennemsnitlig 5 kr. i kontingent om året. Det er uforståeligt, hvorledes disse mennesker kan holde deres økonomi i balance, når de ofrer ti øre om ugen til dansk idræt!

Min mening er den, at dansk idræt skal have lov til at leve, og den skal leve godt; vi må bare ikke overvurdere den. Man skal passe på ikke at gøre ungdommen fortræd ved at sætte den op på den høje piedestal. Man skal forlange af ungdommen, at den selv yder et klækkeligt beløb til idrætten, og det gør den ikke med det kontingent, den yder i dag. Man skal sige til ungdommen, at hvis den vil drive idræt, må den selv betale størsteparten af udgiften, således som fortidens idrætsmænd måtte gøre det.

Jeg har ganske vist set, at Dansk Idræts-Forbund har lavet et regnestykke, som går ud på, at så og så mange timer ofrer visse folk i idrættens tjeneste uden at få penge for det, og værdien af deres arbejde skulle udgøre 60—70 mill. kr. Det regnestykke synes jeg ikke man skulle have stillet op, for herregud, vi har da allesammen igennem tiderne ofret time efter time i idrættens tjeneste uden at forsøge på at gøre det til en kapital, uden at stille os op overfor forskellige kommunalbestyrelser og sige: se, hvilke helte vi er; se, hvordan vi arbejder! Vi har gjort det for interessens skyld, ikke for at få det kapitaliseret.

En anden ting, jeg vil pege på, er, om man fra samfundets side har pligt til at følge sportens modeluner. Sporten har i den tid, jeg har haft med den at gøre, skiftet karakter. Den var i mine unge dage næsten udelukkende udendørssport, nu foregår meget indendørs. Resultatet er blevet, at man fra idrætsmændenes side stiller store krav til kommunalbestyrelser og andre om bygning af haller. Jeg synes ikke, man fra samfundets side bør følge ethvert modelune indenfor idrætten. Man har i de senere år fundet på noget, der hedder indendørs fodbold. Jeg har såmænd ikke noget imod,